

“Ik heb mijn leven terug gekregen”

Niks aan de hand met Jens. Als jonge gast en hyperactief ADHD'er werkt hij graag. Hij maakt tv-programma's van festivals en is bedrijfsleider in de horeca. Energie genoeg. Jens leeft intens, woont goed, verdient nog beter. Het is 2013 als hij op een dag 'ja' zegt tegen 'een lijntje coke'. Gewoon om eens te proberen, laten zien dat hij durft. Jens voelt zich geweldig. Twee weken later dus nog maar eens een lijntje gesnoven als een vriend dat voorstelt. Daar blijft het niet bij....

In 1,5 maand tijd zit Jens op 1 gram cocaïne per dag. Het geeft hem een gevoel van onaantastbaarheid. Problemen, zorgen en pijn verdampen, ook de ellende van het verleden: de problemen van zijn ouders in een op zich best hechte familie. De realiteit bestaat niet meer, hij hoeft nergens verantwoordelijkheid voor te nemen. Héérlijk!

Jens blijft gewoon werken. Zijn werkzaamheden verschuiven volledig naar de horeca, zijn geld volledig naar de aanschaf van cocaïne en drank, want die horen bij elkaar: toch gauw 1,5 ton aan euro's in 7 jaar tijd. Huur betalen? Dat lukt op den duur niet meer. Zijn zucht naar cocaïne is de baas, zijn relatie loopt op de klippen, hij wordt zijn huis uitgezet en met een hoop schulden trekt hij in bij een ex-vriendin. Zijn familie weet intussen van niks.

Jens moet steeds meer snuiven om bij dat gelukzalige gevoel te komen. De wereld buiten coke zit vol wanhoop en gitzwarte gedachten, daar wil hij niet zijn. Tweemaal probeert hij vergeefs de uitzichtloosheid te verslaan via een overdosis, een derde keer stapt hij in al zijn wanhoop naar de huisarts: 'Als er niks gebeurt, ben ik er vanavond niet meer.' Dat is het begin van actie. Hij zal open kaart moeten spelen met zijn familie. Een stap vol schaamte en verdriet die op hem weegt als een molensteen. Tegelijk voelt het als herboren dat hij niet meer hoeft te liegen en te acteren.

Zijn tante steekt al haar vinnige energie en doortastendheid erin om Jens, via het gemeentelijke Regieteam, op de crisisopvang bij Neos te krijgen. Eerst, eind december 2019, op een noodbed, daarna op een reguliere plek. Met één boodschappentasje staat hij op de Barrierweg schichtig aan de deur in de hoop dat niemand hem ziet. Het voelt als een mensonterende en schaamtevolle gang, ook al beseft hij dat hij zelf schuldig is aan zijn situatie. Met intens, vezeldiep verdriet staart hij in het zwart. Hij is 27 en heeft zijn leven verkloot, er is geen toekomst meer.

Hoe gaat het met Jens?

Hoe het met Jens gaat? “Heel goed”, zegt hij. “Als je me dat een half jaar geleden had gevraagd, had ik je voor gek versleten. “Van de eerste periode op de Barrierweg weet ik eigenlijk niet zo veel meer. Maf, hè, ik ben het gewoon kwijt. Ik stond in de overlevingsstand, was fysiek compleet uitgewoond na 7 jaar gebruik. Dat zagen ze hier ook wel. In het begin gaven ze me maar één taak: 's morgens aan het ontbijt komen zitten. Man, je weet niet hoe zwaar dat was, vroeg opstaan en ergens weer verantwoordelijkheid voor nemen! En hoe confronterend ook dat een begeleider je uit bed moet praten. Terry was dat in het begin, ik zal hem nooit vergeten. Hij bleef volhouden, niet verwijtend, maar motiverend en zonder boos te worden. Hij stond achter me en straalde in alles uit dat hij in me geloofde, terwijl ik het zelf niet meer zag zitten. Dat is wat je nodig hebt als je op de bodem van je bestaan zit: dat een ander in je gelooft! Zo kwam ik weer een beetje tot leven.

Op meerdere vlakken

Het mooie hier is ook dat ze me op meerdere vlakken konden helpen. Ik had een kuub schulden en een hoop zorgen over hoe ik in godsnaam verder kon leven. Maar er is nu in goeie samenspraak bewindvoering geregeld. Dat geeft licht aan het einde van de tunnel. Zo ben ik ook met jobcoach Vera bezig om werk te zoeken dat ik leuk vind. 'Wat zijn je kwaliteiten', was haar eerste vraag. Dat gaf meteen een boost: wauw, er liggen dus weer mogelijkheden? Ze is ook veel meer dan een jobcoach, je kunt met haar echt over al je sores praten. Wat dat betreft heeft Neos goeie mensen in huis, heel betrokken, dat meen ik echt.

Weinigen goed beeld

Qua werk zoek ik iets heel anders dan wat ik in het verleden heb gedaan. Geen tv- of horecawereld meer voor mij, want daar worden te veel drugs gebruikt. Ik wil graag andere mensen iets leren en helpen hun doelen te halen. Haha, net als

Naam en foto zijn gefingeerd, het verhaal is echt.

wat ik hier zelf op de Barrierweg heb ervaren. Ik zie mijn periode hier dan ook als een levenservaring die ik niemand gun, maar die wel heel waardevol is en die ik kan gebruiken. Maar je zult me er nooit mee te koop zien lopen. Ik vertel niet overal rond dat ik dakloos ben geweest. Dat heeft natuurlijk met het oordeel van de samenleving te maken: het heeft iets schaamtevols. Tegelijkertijd denk ik dat maar weinig mensen een goed beeld hebben van de daklozenopvang. Wat ze hier op de Barrierweg bijvoorbeeld allemaal doen is zoveel méér dan een bed en onderdak: het is voor mij een opstap naar een nieuw leven.

Je moet het zelf doen

Of ik anders ben dan zoveel andere jongeren die hier verblijven? Ik weet het

niet, ik heb me op de Barrierweg, zeker in het begin, wel erg op mezelf gehouden. Nee, niet rondgehangen en niet geblowd. Ik heb me juist geïsoleerd op mijn kamer om niet met verleidingen in aanraking te komen. Ik heb wel gezien dat sommige jongeren moeilijk te motiveren zijn. Maar ook zij zullen stappen gaan zetten; de een heeft wat meer tijd nodig dan een ander. Ik weet dat de begeleiders alles doen wat binnen hun macht ligt om de mensen vooruit te helpen en overlast van gedrag aan te pakken. Maar een toekomst opbouwen is wel iets wat uit de mensen zelf moet komen. Begeleiders zeggen niet: *hier is een huis, we hebben alles voor je geregeld, succes ermee*. Nee, ze helpen je, maar je moet het wel zelf allemaal doen. En heb je een keer een rottag en

kom je nergens toe, oké, dat kan, maar de begeleiding neemt het niet over.

In blinde paniek

Er zullen ook altijd mensen zijn die het niet redden, maar de meesten wel. Zelf ben ik na vier, vijf maanden Barrierweg overgestapt naar een trainingshuis. Ik wilde per se buiten Eindhoven, want daar liggen te veel verleidingen en ken ik te veel mensen die verbonden zijn aan mijn vorige leven. Daar moet ik weg blijven, want verslaafd blijf je in principe je hele leven. De verlokkingen om weer te pakken liggen constant op de loer. Dus je kunt nooit 100% zeker zijn dat je niet een keer zwicht. Wat ik dan zou doen? Ik zou in blinde paniek naar de Barrierweg fietsen om het in de kiem te smoren. Dat nooit meer. Ik heb hier mijn leven teruggekregen, dat wil ik niet kwijt.”